

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LES MOSQUES

Les mosques sempre han estat insectes de malvestat.

El pare Adam, que al cel sia, ja amb les mosques s'avorria.

Ves Noé si va badar en voler-les preservar.

Oh, i que un cop desembarcat en sortí fastiguejat.

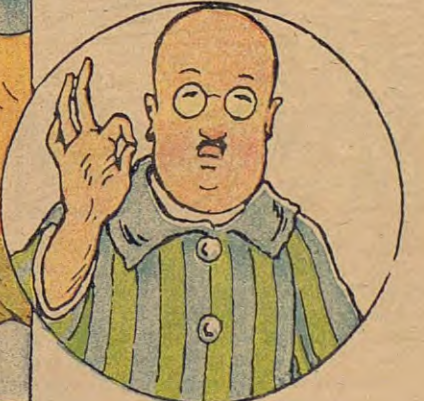
En el apats és segü que hi van primer que ningú.

No hi ha pel calb cap turment com la mosca impertinent.

I ben boig acabareu si amb elles lluitar voleu.

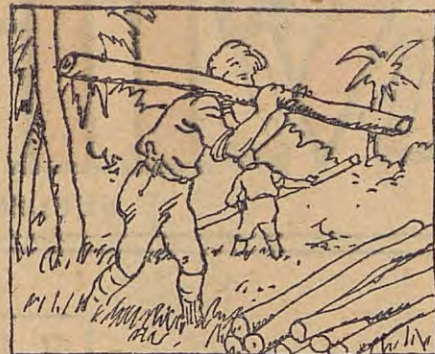
Pró vaja, deixem-ho estar que em faríeu desganasar.

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Amb aquell foc aconseguïen de passada mantenir les feres, (si n'hi havia) allunyades d'ells. Menjaren una peça que havia caçat en Quimet i també el foc els serví per coure-la. Val a dir que els dos amiguets estaven molt desanimats, puix el fet de trobar-se en una illa desconeguda, els feia molt poca gràcia i solament el tremp de la seva mena els sostenia.

Dormiren, perquè al capdavant, de amoinar-se no en treurien res, se'ns ja l'experiència els havia demostrat mantes vegades, i a l'endemà al matí començaren els treballs per instal·lar-se a l'illa per si la cosa anava per llarg, que era el més probable. Afortunadament el clima era benigne, almenys en aquells dies. Els dos amiguets s'afanyaren en reunir troncs de

mida convenients per a construir-se una caseta, a la qual pensaven dotar del major confort que el seu enginy i els seus medis els permetessin, per si havien d'esperar gaire temps, almenys esperar amb comoditat! Demés quina altra manera més útil podien passar la estona?

Si l'illa hagués estat habitada, observà atinadament en Quimet, no se-

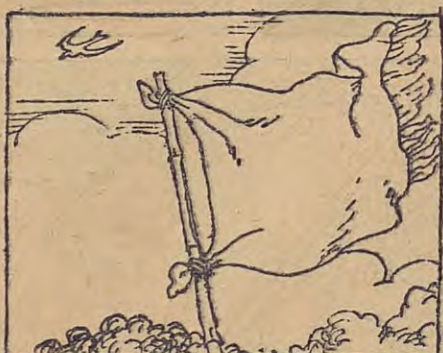

rien tan paus de no viure a la costa, i la costa l'havien voltada tota sense trobar ni negre ni blanc. Eren els amos de l'illa! i començaren per batejar-la amb el nom de «l'aistània», puix desconeixien el nom que els mapes li assignaven. Què més haurien volgut que saber on eren! En Rafel fou partidari de fer un reconeixement a l'inter-

rior, però en Quimet opinà que millor era primer fabricar-se un refugi.

Un cop d'acord, previs tots els càlculs, respecte al lloc d'emplaçar el campament, es començaren les obres. Tenint en compte l'abundància de piçarra d'aquell paratge, decidiren fer la casa de pedra a l'estil de les tanques de Cadaqués. Al començament els costà, però amb paciència lograren in-

clús, construir una volta, de manera que el refugi era ben reforçat de tots els costats. Amb fustes toscament planejades dels cantells, construïren la porta. Els arquitectes restaren molt satisfets de la seva obra i pensaren en ampliar-la amb un nou compartiment. No fou obra d'un dia ni de dos naturament, però tot s'anava fent i ambdós aventurers competien en enginy

per dotar la casa de majors comoditats. Amb fibres Rafel teixí una rústega estora, en Quimet construï una taula i dues cadires i a còpia de dies i de traça, tingueren llits i cuina, la qual construïren en el nou departament que es comunicava amb el primer. Mai, però, deixaven a les nits d'encendre la gran foguera ni de dia de vigilar l'ho-

ritzó, car amb tot i que ja s'havien encatinyat amb la casa no els doldria pas de deixar-la de seguit si trobaven un vaixell qualsevol que els comunicés amb el món.

Dalt d'un altíssim bambú, hi penjaren una tovallola perquè a manera de bandera cridés l'atenció si algu passava.

Però no veieren ningú ni ningú els veié durant tres mesos que feia que eren a l'illa. Ja havien tingut temps de tot, de reconèixer l'interior i els contors, de pescar, de caçar i... d'avorrir-se i d'amoinar-se. Per caçar havien renunciat a gastar pólvora, car els pocs cartutxos que els quedaven els guardaven perquè no

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

CORTESIA

En Pau entrà a casa el seu sastre, i li preguntà:

— Com és que no m'ha enviat el compte?

— Es que mai no demano els di-

ners als bons parroquians — digué el sastre.

— Però, i si no paguen? — féu en Pau.

— Ah, si no paguen, em convenço que no són bons parroquians i els envio el compte de seguida.

SORTIR DEL PAS

A la *Penya Dramàtica* del Casino de Dalt de Vilafàstic estaven representant la tragèdia en vuit actes i en vers original de Calderon de la Sopa «El Conde de Vilcastillo». Eren ja al final del tercer acte i no havien passat més peripècies que allò tan sabut de «la sopa està en la calle i el coche està en la mesa», i altres sense importància.

Però al principi del quart acte, el conde, enfutismat, vol demostrar el seu despreci per un rival i es dirigeix devés ell, però s'equivocà d'individu i en lloc del rival s'adreçà a un comparsa:

«Vive Dios! mataros quiero del fastidio ca me hacéis.»

Il·l·e comparsa, tot astorat, volent-li advertir l'error, contestà:

«Vive Dios! ca me toméis por un altre caballero!»

Teló ràpid.

A L'ESTANC

— Aquests caliquenyos són més curts que abans!

— Sí, l'Arrendatària ha observat que els darrers dos centímetres tot-hom els llença i ara els hi posa de menys per estalviar.

SOLUCIÓ

Un agricultor va escriure la següent consulta al departament de preguntes i respostes de la cèlebre revista agrícola «L'Agricultor de Xicago».

«Senyor Director: Cada matí trobo dos o tres pollastres ajaguts a terra, freds i amb les potes en l'aire. Pot vostè aclarir-me quin és el mal que se m'ha ficat al galliner?»

Pocs dies després, el director tècnic de la revista li contestava:

«Molt senyor meu: Hem estudiat el seu cas, i d'acord amb els millors tractadistes d'agricultura, podem assegurar-li que el mal que pateixen els seus pollastres és la mort.»

COMUNISME

El Consell Secret de la Cinquena Internacional Muscoviana interrogava un candidat per l'ingrés en el partit. I li deia el president:

— Abans d'ésser admès a la nostra societat, company, heu de contestar tres preguntes. En primer lloc, què faríeu si heretéssiu dos milions de rubles?

El candidat rumià un moment, i després digué:

— En donaria un milió al Partit i em quedaria l'altre.

— Molt bé. Va la segona pregunta: Què faríeu si tinguéssiu dues cases?

— En donaria una al Partit i em quedaria l'altra.

— Perfecte. Va la tercera: Què faríeu si tinguéssiu dos pantalons?

Pausa llarga. El candidat, per fi, tartamudejà:

— No... no sé...

— Per què no ho sabeu?

— Perquè, veurà... és que em trobo que els tinc, els dos pantalons.

REMEI SEGUR

En un banc, a l'hora d'entrar els empleats tocaven una campana, però pel que es veu als empleats els plaia més dormir que arribar a l'hora i quasi to s feien tard.

Per fi, el subdirector tingué una idea lluminosa i anà a comunicar-la al gerent:

— Ja sé la manera de fer que en tocar la campana tots els empleats siguin a dins!

— Sí? com? despatxant els toca-tardans?

— No. Fent que toqui la campana el que sigui últim d'arribar.

per En GUILLEM D'OLORÓ

HUMILITAT

En Peret Pelat anà a demanar la mà de la filla del senyor Bossador. Aquest el rebé molt fredament.

— Jove, sàpiga que la meva filla sap música, pintura, francès, anglès, rus i àlgebra. I vostè què sap?

— Veurà... jo... podrà fer dissabte i rentar els plats.

SI HO SABÉS!

— Jo sóc molt devot de Matusalem — deia un home al seu amic.

— Però, — féu aquest —, ja és al calendari aquest sant?

— No ho sé pas, però la qüestió és que *detenta el record* de la llarga vida.

— I què?

— Que jo vull viure tant com ell si és possible.

— No, no és possible.

— Doncs ho fóra si jo pogués saber el que cal.

— I què és el que cal saber?

— Voldria saber la ciutat on haig de morir.

— I què en treuries de saber-ho?

— Que no hi aniria mai!

AL RESTAURANT

— Qui és aquest senyor que es

queixa que el seu biftec és massa petit?

— És el propietari de la dispensa vegetariana d'aquí davant.

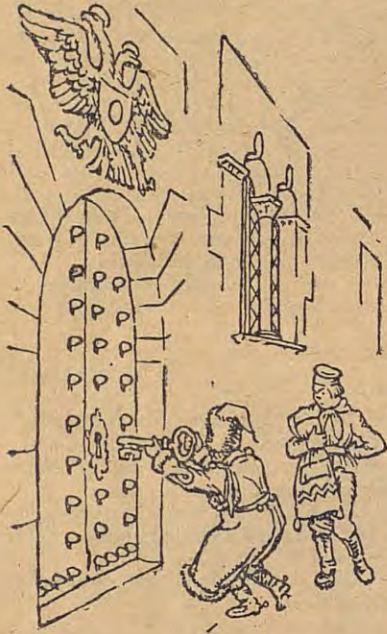
CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L E S A L F O R G E S

(Continuació)

— Aquest palau el féu construir el Tsar, nostre senyor, però el tingué d'abandonar ja fa més de deu anys, car se n'apoderaren tres bruixes esgarrifoses que anaven matant tots els que hi habitaven. Tantost el vespre arriba, les tres bruixes s'hi reuneixen i vinga a fer escàndol i crits com si

juguessin a cartes, i després vinga arrossegar cadenes, amb un terrabastall que posa la pell de gallina.

El kosak no volgué saber res més: Se n'anà al palau del Tsar i demanà audiència, i quan el Tsar s'enterà del motiu, el féu entrar de seguida:

— Majestat: Perdoneu ma gosadia de venir a veure-us sens ésser-hi cridat. Voldria la vostra autorització per tal de poder passar una nit a vostre palau abandonat.

— Què dius, ara, desgraciat! No saps tu que són molts els que ho han intentat i cap d'ells, amb tot i ésser gent molt valenta i agosarada, n'ha sortit amb vida?

— Majestat: El soldat rus ni s'ofega amb aigua ni es crema amb foc — respongué n'Igor — i jo que us he servit a vós i a Déu durant vint-i-cinc anys; jo que he lluitat amb els tàrtars més de cent vegades per vós, voleu que mori en una nit en mans de les bruixes?

— Mira — féu el Tsar — que tots han entrat al palau cap al tard plens de vida i de braó, i a l'endemà només n'han estat trobats els ossos...

El kosak insistí tant en son desig que per fi el Tsar li concedí la llicència per passar-hi les nits que volgués. Aquell vespre es quedà a dormir amb els soldats de la guàrdia, i l'endemà de matí es llevà, i després de senyar-se i rentar-se, demanà que l'acompanyessin al palau abandonat: Així ho féu el majordom, el qual es limità a ficar la clau al pany i a fugir corrent esgarriat.

L'Igor obrí la porta, es ficà a dins, tornà a tancar i es guardà la clau a la butxaca. Va passar tot el dia recorrent les dependències i sales i habitacions del palau, i després d'haver trobat el rebost i haver fet bona provisió de tot allò que li convenia, s'instal·là al gran saló menjador, encengué els llums de l'aranya que penjava al mig i començà a sopar després d'haver deixar les al·forges en un recó i el sabre penjat al respall de la cadira per tenir-lo a mà si li convenia.

L'home ja havia sopat, ja havia fumat no sé quantes pipes i ja havia fet qui sap quants solitaris amb les cartes, i ja començava a creure que tot allò de les bruixes eren falòrnies quan sent tocar les dotze, i en caure la primera batallada s'engega a la cambra del costat un terrabastall de crits i cants i xiscles i bramuls i soroll de cadenes que haurien esfereït l'home més valent. Per fi es detura l'escàndol, es fa el silenci més absolut i es senten dos formidables cops a la porta. El kosak pensà: «No es pot negar que almenys són bruixes ben educades: No entren sense trucar!» i de seguida respongué, amb veu decidida:

— Qui hi ha!

Cap resposta. Al cap d'una estona

es senten dos cops més, encara més terribles que els primers.

— Qui hi ha, dic!

Per tota resposta dos cops més, tan esgarrifosos que amb un xic més asclen les portes. L'Igor que diu, tot empipat:

— Vingal! Sigui qui sigui el qui pica ja pot entrar, si vol, i si no, que em deixi tranquil!

Acaba de dir això i s'obren de bat a bat les portes de la sala, i d'en mig de la negror entren volant a cavall de llurs escombres tres bruixes, la cosa més espantosa del món: Feren tres tombs al voltant de la taula i per fi es deturaren, descavalcaren les escombres, les qual se n'anaren soles a un recó i prengueren seient al voltant de la taula en la qual havia sopat n'Igor.

— Bé! Voleu fer-me el favor de dir-me qui sou, si es pot saber? — féu ell, un xic empipat d'aquelles comèdies.

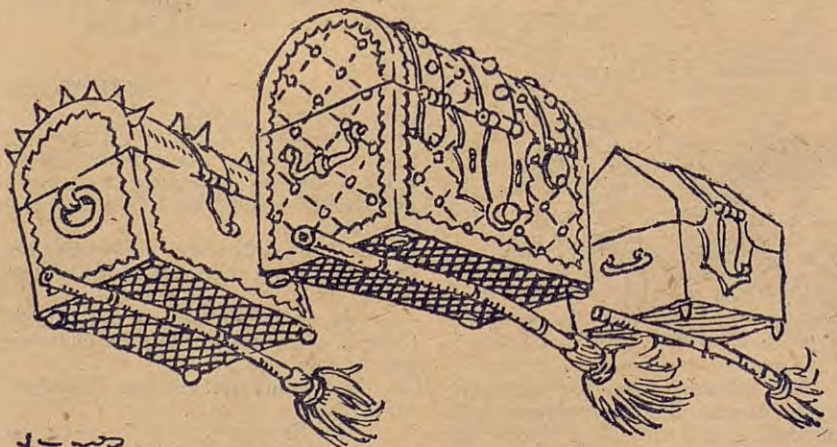
— Jove atrevit! — féu una de les tres bruixes, amb una veu cascada que més aviat semblava un esgarip. — Som les tres mestresses d'aquest palau.

— Això és fals: Aquest palau és del Tsar! — interrompé n'Igor.

— Bé, amic: No t'hi amoïnis — féu la segona bruixa. — Nosaltres hem vingut per passar l'estona i ja que estàs amb les cartes a les mans, si vols pots jugar amb nosaltres tres.

El kosak no s'ho féu dir dues vegades i començà a repartir cartes per jugar el primer partit que, no cal dir-ho, per la virtut de les cartes que li havia regalat aquell vellet del camí, va ésser guanyat per n'Igor.

Les bruixes no s'immutaren pas, i al segon partit, que tocava donar cartes a la primera bruixa, totes doblaren

les apostes. La bruixa que feia el joc començà de remenar les cartes d'una fairsó extraordinària, però no li valgué: Totes les bones cartes anaren a mans de nostre amic, el qual tornà a guanyar la partida.

Es impossible descriure l'estupor de les tres bruixes en veure que, no obstant i les trampes que amb seu diàbolic art feien, perdien tots els diners, i com sigui que aquesta vegada tocava fer a la segona, més entrada en anys que la primera i, per tant, més experimentada, tragueren cada una tota la bossa de diners que portaven i se la jugaren en aquell partit. Quina fou la sorpresa llur en veure tots els triomfs a les mans de llur contrincant! Tenien de fer la quarta partida i ja s'havien quedat sense ni un clau al damunt, i com que ara tenia de fer la tercera bruixa, és dir, la més vella, decidiren jugar-se el tot pel tot i cridaren les escombres i les conjuraren que anessin a cercar les caixes de llur tresor: Al cap d'un moment n'Igor veié entrar les escombres amb tres caixes tremendes al damunt. Les bruixes les obriren i en mostraren el contingut al kosak qui es quedà amb la boca oberta en contemplar aquell sens fi de riqueses, i després, totes nervioses, tragueren llurs pipes que carregaren fins a la boca, s'ompliren sengles vasos de cervesa (que dit sigui de pas, semblaven cossis!), i la més vella començà a remenar el joc amb una rialla molt significativa:

— Ens ho juguem tot! — feren totes tres a cor.

— Jo també! — féu n'Igor.

I la vella repartí cartes. A la cambra hi havia un silenci sepulcral; començà el joc i tot seguit hom veié que la partida era així mateix guanyada pel kosak. Les bruixes que van, llençen les cartes al damunt de la taula, peguen un bot cap al recó i empunyen les escombres, les quals, en tocar les

mans d'elles es convertiren en forques de pues acerades.

N'Igor que agafa les alforges tranquilament i les obre:

— Sabeu què és aixó que tinc a les mans? — els hi pregunta.

— Unes alforges! — responen les bruixes.

— Doncs, entreu totes tres aquí!

Fillets de Déu! Acaba de dir aixó i... tururut! Totes tres bruixes a dins de les alforges. Ell que agafa unes cordes, fa una bona lligada al damunt de les bruixes i després se'n baixa cap a la porta; agafa la barra de ferro que hi servia de berrnat; se'n torna cap a dalt i comença a descarregar cops, amb tota la força dels seus braços, al damunt de les alforges. En voleu de xiscles i crits i malediccions i bramuls? Va arribar que a les bruixes no els quedava ni un os sencer i la barra de ferro estava ben doblegada. El ko-

els ossos de l'Igor i enterrar-los cristianament; podeu comptar, doncs, la sorpresa que degueren tenir en trobar nostre amic guaitant al balcó principal fumant tranquil·lament la pipa.

— I ara! — feren uns.

— Com t'ha anat la nit? — li preguntaren altres.

— Que no has vist les bruixes?

I ell, tot fent-los entrar i mostrant-los-hi aquelles caixes plenes de diner d'or i argent i de joiells de tota mena, els respongué:

— Mireu si les he vistes les bruixes que, jugant a cartes amb elles, els hi he guanyat tot aquest tresor.

Els soldats quedaren meravellats i quasi que no s'atrevien a creure allò que els ulls llurs veien. Per fi se'n tornaren al palau del Tsar per comunicar-li l'extraordinari esdeveniment.

Mentrestant n'Igor agafà les alforges, i les bruixes, que durant la dit ja s'havien reviscolat, de dintre estant imploraven perdó:

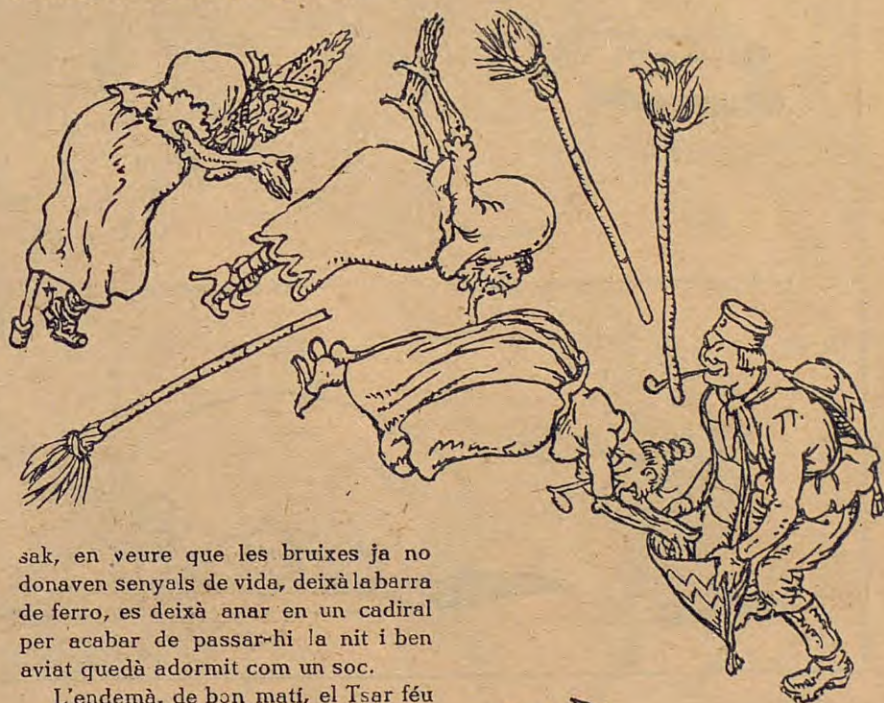
— Gràcia, germanet, bon kosak, gràcia per nosaltres tres! Si ens deixes anar, ens n'anirem tant lluny que mai més es parlarà de nosaltres!

N'Igor, com que en realitat tenia molt bon cor, deslligà les alforges i deixà escapar dues bruixes, tot dient:

— Vosaltres dues ja podeu caminar-vos-la per allà on vulgueu, però aquesta tercera me la quedo, i així que intenteu tornar per ací a fer-ne alguna de les vostres, ella pagarà per totes.

I així se'n quedà una en qualitat de rehenes.

(Continuarà)

sak, en veure que les bruixes ja no donaven senyals de vida, deixà la barra de ferro, es deixà anar en un cadiral per acabar de passar-hi la nit i ben aviat quedà adormit com un soc.

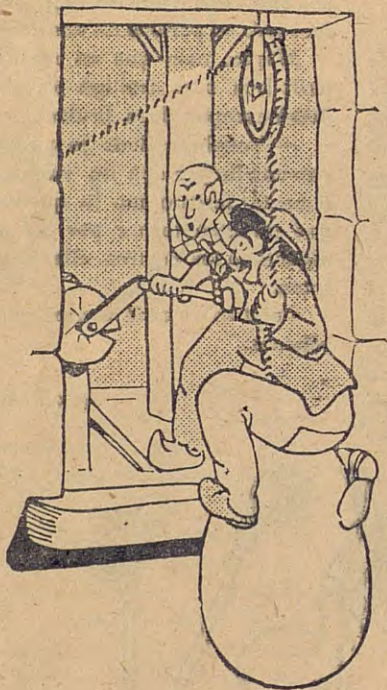
L'endemà, de bon matí, el Tsar féu anar un piquet de soldats per recollir

Mans altes!

- Per robar, com entraré?

- Aquest truc anirà bé.

- Altes les mans de seguida!

- Adéu, ma vida!

Jean Regnier

- Noi, te l'has ben carregat cerques llana i surts xollat;

UN RETALLET DE CADA COSA.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Nova York:— És la terra on han fet una estàtua a la Llibertat, ço que vol dir que aquesta senyora hi ha mort.

En efecte, hom allà no pot creuar el carrer sense demanar permís a l'urbà ni beure una copa de l'eixut sense permís del metge.

Hi ha molts automòbils però la major part són Fords i la resta no massa fluxos.

El subsol de Nova York és molt humit car està bastida sobre una illa fluvial. Aquesta humitat ha causat que les cases creïessin desmesuradament arribant a merèixer el títol de gratacels.

Per combatre aquesta humitat s'ha proclamat recentment la llei seca.

MARC POLO

VAGA DE VOCALS

V. lnt d. sc. br. n m. n. n.
l. str. l. g. b. d. nt. b. d. nt
d. n. n. fls. p. s. nd. v. nt
. v. c. r. d. ntr. .l p.

FAULES D'ISOP

XXV. — *El mosquit i el lleó*

Un mosquit s'apropà a un lleó i li digué: No et temo ni ets més fort que jo. Quina és la teva força? Estripar amb les ungles i mossegar amb les dents? Això la muller també ho fa quan es baralla amb el marit. Però jo sóc més fort que tu. Si vols comencem un combat.

I, trompetejant, el mosquit es posà a mossegar la part pelada d'entorn el nas del lleó. Aquest, amb les pròpies ungles es perjudicava fins a desesperar-se. I vençut el lleó, el mosquit cantant victòria i sonant novament la trompa se'n anà. Però després, agafat en una teranyina i menjat, es queixava que havent vençut els més forts enemics, acabava víctima de l'aranya vil.

Moralitat: Aquesta faula es dirigeix als que tot superant els obstacles majors, es troben detinguts pels més petits.

D'HISTORIA ANTIGA

El déu Baccus o Dionisos, era l'advocat dels embriacs i segons els Grecs l'inventor del conreu de la vinya.

La seva afició a la viticultura li vingué d'un dia que viatjant per l'Àsia trobà una planteta molt bonica i resolgué guardar-la, pel qual objecte aprofità per test un crani d'ocell que hi havia allà prop.

Però a l'escalfor de les mans del déu, la planta cresqué ràpidament i aviat es veié obligat a trasplantar-la a un os de lleó que trobà pel camí.

— Vés amb compte, Joan, que no em malmets les flors!

Cresqué més encara la planta i Baccus la col·locà llavors en un crani d'ase.

Quan arribà a lloc la plantà a terra i la planta produí raïm el qual exprimit i fermentat el suc es convertí en vi.

I Baccus veié que en donar aquell líquid als homes, aquests a la primera copa cantaven com els ocells, a la segona s'enfuriaven com a lleons i a la tercera acotaven la testa com els ases.

JEROGLIFIC COMPRESIT

T camins S

El senyor Pòlit tenia una visita i no sabia com fer-s'ho per donar-li conversa, puix el tal visitant era un home de tan poca capacitat intel·lectual com pugui ésser-ho persona nada.

Després d'haver parlat del temps i de la situació, la conversa restà reduïda a badalls i monosíl·labs. El senyor Pòlit provà de salvar la situació amb un acudit:

— Va llegir en el diari ahir aquell acudit de l'antiquari que tenia dos cranis de Colomb, l'un de quan era noi i l'altre de quan era gran?

— No, respongué el visitant, no el vaig llegir. Expliqui-me'l.

— Quina injustícia!, cridava en Pere Llefre, masegant el diari entre ses mans. Això no té nom! Vaja uns tribunals tenim!

— Què et passa? per què crides?, li demanà la seva dona.

— Aquests fiscals que són d'alò que no hi ha! Acabo de llegir que demanen un any de presó a un home per haver pres uns bitllets a l'estació del Nord! Ves quin mal hi ha en això!

Solucions al número anterior

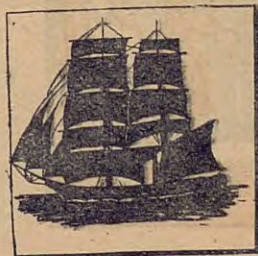
A la xarada:

Rambla.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 458 — Maria Tiana

N.º 459 — Pere Rosés

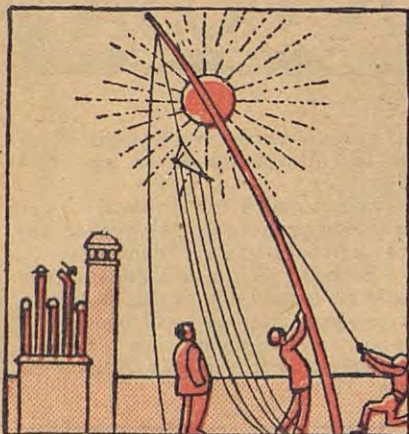

N.º 460 — Frederic Ros

N.º 561 — Pere Rosés

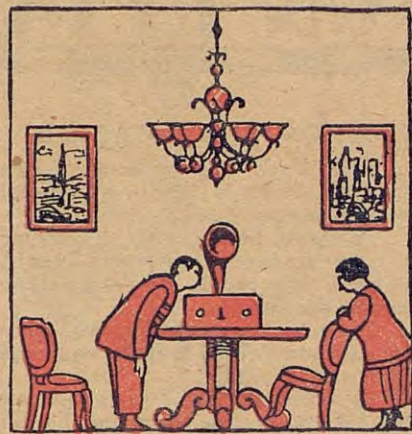
UN NOU APARELL DE RADIO

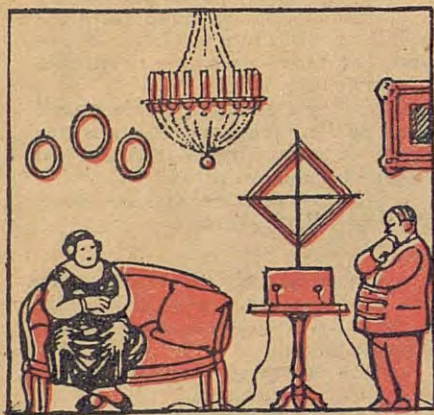
El senyor X. es fa instal·lar la ràdio-telefonía al seu terrat; l'antena més alta que hom pugui haver.

I adquireix l'aparell millor, el més gran, el més car. Els senyors de X. no estan pas per mitges tintes. Així i tot l'aparell no marxa pas com cal.

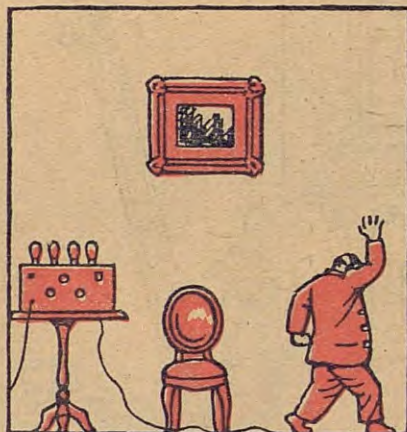

Aleshores n'adquireixen un altre de sistema diferent, per manera de satisfèr llurs ànsies de ràdio-auditors. Emperò el nou aparell no és pas millor i els paràsits no volen fugir ni amb els més acreditats insecticides.

— No queda més remei als nostres ràdio-auditors que provar un nou sistema, el qual, si fa o no fa, és tan destab'e com els altres.

Qui sap si un aparell dels més primitius, aquells tan passats de moda del mes passat... Però cal ni els mils! N'hi ha per tornar-s'hi boig!...

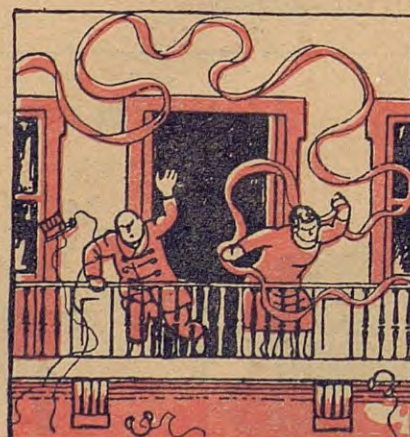
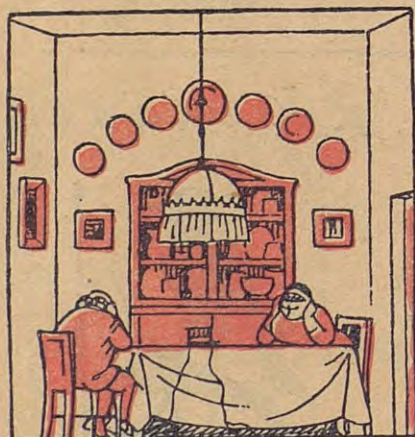

Un dia, anant de passeig, els senyors de X. troben un amic, ràdio-telefonista expertíssim, el qual els confia el secret de la perfecta telefonía sense fils: servir-se dels aparells més barats, més insignificants, els quals són els millors.

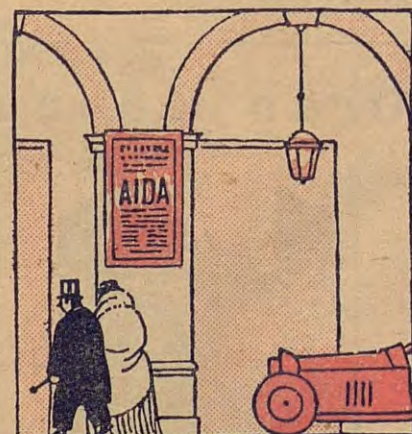

Tal dit tal fet; els nostres senyors de X adquireixen un petit aparell d'aquells que regalen els betes i fils per cada vint cèntims de despesa. Però, fet i fet, aquest aparell pateix els mateixos efectes.

Acabada la paciència i en vista que

disposen a adquirir-ne un que no tingui fils, ni ondes hertzianes, ni res, o siga l'anomenat «butaca sense fils»

com més petit i insignificant és l'aparell menys dolent resulta, els nostres ràdio-auditors llencen l'aparell i es

aparells patentats, els quals substitueixen la galena amb un senzill bitllet de banc.